

Arrest

nr. 308 071 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 oktober 2023 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 mei 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 20 juni 2011 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 99 197 van 19 maart 2013 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 oktober 2012.

1.4. Verzoekster diende, via een op 21 november 2018 gedateerd schrijven, een eerste aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 3 mei 2019 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 november 2018 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 26 augustus 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. De Raad verwierp bij arrest nr. 267 972 van 8 februari 2022 het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 3 mei 2019.

1.8. Verzoekster diende op 8 september 2022 een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 oktober 2023 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingen-wet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 19 oktober 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.09.2022 werd ingediend door :

[K.D.S.] [...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat mevrouw sinds 2011 ononderbroken in België zou verblijven, weerhoudt haar er niet van om terug te kunnen reizen naar haar herkomstland om via de Belgische ambassade in Kinshasa een visumaanvraag in te dienen. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Mevrouw deed in 2011 een verzoek om internationale bescherming aan de Belgische asielinstanties. In 2013 werd dit onderzoek afgerond en werd geconcludeerd dat mevrouw geen internationale bescherming behoeft. In 2018 diende mevrouw een aanvraag art. 9bis in. Deze aanvraag werd in 2019 afgewezen met een onontvankelijke beslissing omdat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig waren. In 2019 betekende mevrouw een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan geen gevolg werd gegeven.

Mevrouw verklaart geen netwerk te hebben in Congo waarop ze terug kan vallen. Deze oppervlakkige verklaring kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is niet aannemelijk dat mevrouw geen familie, kennissen en vrienden heeft in haar herkomstland. Tijdens haar asielverzoek verklaarde mevrouw dat haar ouders en haar twee broers in Congo verblijven. Mevrouw zou ook ondernemster zijn geweest in Congo en heeft dus waarschijnlijk ook een professioneel netwerk (gehad) in Congo. Dat mevrouw ondernemster was in haar land van herkomst (aankoop en verkoop van goederen), toont ook aan dat mevrouw autonoom/ zelfstandig is en bijgevolg in staat om een machtiging tot verblijf aan te vragen via de Belgische ambassade in Congo.

Mevrouw heeft ook een netwerk van Belgische vrienden en kennissen opgebouwd, maar dit element op zich betekent niet dat het heden onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het herkomstland om zich daar tot de Belgische ambassade te richten voor een verblijfsverzoek in België. Mevrouw kan met deze kennissenkring in België contact houden. Ook haar (legale) tewerkstelling in België vormt geen buitengewone

omstandigheid. De tewerkstelling was mogelijk om tijdens haar asielprocedure in eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Mevrouw kan beroep doen op mogelijke werkgevers in België om haar te helpen bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf via de Belgische ambassade in Congo.

Mevrouw behaalde tijdens haar verblijf in België het diploma gezinshulp, 'Naad en Draad' (knippen, stikken, naaien, strijken) en maatschappelijke oriëntatie. Deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en kunnen worden voorgelegd aan de Belgische ambassade.

[...]"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 19 oktober 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"mevrouw:

Naam, voornaam: [K.D.S.]

[...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mevrouw toont niet aan dat ze in het bezit is van een geldig internationaal paspoort voorzien van een nog geldig visum waarmee ze op legale wijze op het Belgische grondgebied kan verblijven.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen in België.

Het gezins- en familieleven : mevrouw is een alleenstaande vrouw en heeft geen gezin, noch familie in België.

De gezondheidstoestand : mevrouw heeft niet aangegeven gezondheidsproblemen te hebben.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingen-wet en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"1. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1°

elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2°

elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3°

elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4°

elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

3 § 3

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen"

De gemachtigde (de staatssecretaris) bepaalt op discretionaire wijze of de vreemdeling in kwestie zich in een dergelijke buitengewone omstandigheid bevindt.

De wet geeft niet aan wat onder 'buitengewone omstandigheden' moet worden verstaan.

De appreciatie van de procedure werd overgelaten aan de minister van Binnenlandse Zaken. Die heeft zich in die context de bevoegdheid toegeëigend om naar eigen inzicht te beoordelen of de vreemdeling zich al dan niet in een buitengewone omstandigheid bevindt. Hij kan met andere woorden vrij en geval per geval een beslissing [...] nemen omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden. Bovendien is hij niet verplicht bekend te maken welke criteria hij hanteert bij zijn beoordeling. Het is vanzelfsprekend dat dit het afleiden van duidelijke, exacte en duurzame criteria bemoeilijkt. Deze situatie creëert bijgevolg rechtsonzekerheid en werkt willekeur in de hand.

De Raad van State definieert doorheen de jaren het begrip 'buitengewone omstandigheden'. Zo verduidelijkt ze vooreerst dat 'buitengewoon' moet worden begrepen als een synoniem van 'uitzonderlijk'. Verder moeten de buitengewone omstandigheden het de vreemdeling niet noodzakelijk onmogelijk, maar minstens bijzonder

moelijk maken om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Tenslotte moet geen sprake zijn van overmacht en moeten de buitengewone omstandigheden niet onvoorzienbaar zijn geweest. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan worden gerepatriëerd.

Opvallend hierbij is echter dat de Raad van State niet voorziet in specifieke criteria voor de beoordeling van het buitengewoon karakter van de omstandigheden. Duidelijk is bovendien dat de Raad van State zijn definitie niet beperkt tot de situaties voor de welke het derde lid van artikel 9 van de Vreemdelingenwet oorspronkelijk was ingevoerd, nl. de situaties waarin een vreemdeling tijdens zijn verblijf in België werk vindt.

In de tweede helft van de jaren '90 heeft de minister zijn discretionaire bevoegdheid aangewend om een aantal situaties te bestempelen als buitengewone omstandigheden. Het betrof de situaties van vreemdelingen waarvan men meende dat op België een internationale of Europese verplichting rustte om hen op te vangen en toe te laten op regelmatige wijze hun verblijf te bestendigen. Niet enkel in de situatie van afgewezen asielzoekers dreigde België verantwoordelijk te worden gesteld voor schending van mensenrechten. Een oplossing drong zich op. Een gemakkelijke oplossing op korte termijn was de regularisatie van het verblijf van vreemdelingen die zich in een dergelijke situatie bevonden. Opeenvolgende regeringen vaardigden bijgevolg regelingen uit waarin ze, naar voorbeeld van de Raad van State, de situaties van welbepaalde vreemdelingen gingen beschouwen als buitengewone omstandigheden. Op deze manier trachtten ze het gat in de Vreemdelingenwet te dichten zonder al te veel te raken aan de discretionaire bevoegdheid van de minister.

De omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie stelde zo dat indien een vreemdeling een duurzame relatie had met een vreemde partner die reeds gemachtigd was tot verblijf in België, de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend kon worden in België overeenkomstig het derde lid van artikel 9 Vreemdelingenwet. Die situatie werd met andere woorden geacht een buitengewone omstandigheid uit te maken. In alle andere gevallen moest de aanvraag ingediend worden bij een Belgische diplomatieke of consulaire post overeenkomstig het tweede lid van artikel 9 Vreemdelingenwet. Hoewel de omzendbrief werd opgeheven door de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezins-hereniging geeft het wel aan dat de situatie waarin verzoekster zich bevindt wel degelijk kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

Ook de omzendbrief van 12 oktober 1998 betreffende een illegaal in het land verblijvende persoon gehuwd met een Belg of met een EU onderdaan, stelt dat vreemdelingen die gehuwd zijn met een Belg of een E.E.R.-onderdaan in bepaalde bijzondere situaties een machtiging tot voorlopig verblijf kan verkrijgen op basis van het derde lid van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Dat is namelijk het geval voor vreemdelingen die (1) in het bezit zijn van een geldig nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel waarin het visum ontbreekt of (2) beschikken over een nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel waarvan de geldigheidsduur verstreken is. Zulke personen hebben immers recht op een privé- en familieleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zo wordt geoordeeld.

Het grote aantal en hun sociale onzekere, uitzichtloze en marginale situatie hebben de regering ertoe aangezet om een aantal categorieën van vreemdelingen een ernstige kans te geven om hun verblijfssituatie op het grondgebied te regulariseren. Dit gebeurde aan de hand van de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de regularisatie van bijzondere situaties. Zo werd bepaald dat buitengewone omstandigheden moeten worden vermoed aanwezig te zijn wanneer een vreemdeling een aanvraag voor het bekomen van een machtiging indiende op een ogenblik dat hij legaal in België verbleef en alle voorwaarden vervuld waren om een verblijfsvergunning te bekomen (1) als student, (2) na het bekomen van een arbeids- of beroepskaart of (3) op basis van samenwoning. (Dit deel van de omzendbrief werd vervangen door de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (infra)).

In een tweede deel gaat deze omzendbrief verder. Meer in het bijzonder werd een aantal specifieke situaties bestempeld als buitengewone omstandigheden met name: (1) asielzoekers die onredelijk lang op een eindbeslissing moeten of moesten wachten, (2) personen die omwille van buitengewone omstandigheden en onafhankelijk van hun wil, voorlopig geen gevolg kunnen geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, (3) ernstig zieke personen en (4) personen die zich in beklemmende, humanitaire omstandigheden bevinden. De vreemdelingen die zich[...] in een dergelijke bijzondere situatie bevonden werden geacht zich in buitengewone omstandigheden te bevinden. (Dit tweede deel werd opgeheven door de omzendbrief van 7 oktober 1999 in toepassing van het koninklijk besluit van 6 oktober 1999 tot bepaling van de criteria die rechtvaardigen dat er een aanvraag tot regularisatie van verblijf ingediend wordt zonder dat men het bewijs

moet leveren van de buitengewone omstandigheden bedoeld in artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen [...]).

De wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (verder Regularisatiewet) voorzag in een vier categorieën van vreemdelingen die konden worden geregulariseerd zonder dat er buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond. Een van de categorieën waren de vreemdelingen die humanitaire redenen konden laten gelden genieten van de regularisatiecampagne indien ze duurzame sociale bindingen hadden ontwikkeld in België. Aanwijzingen van sociale bindingen zijn volgens de adviezen van het Secretariaat onder meer: een schoollopend kind, het hebben van een arbeidsovereenkomst of er een aangeboden hebben gekregen, het gevolgd hebben of aan het volgen zijn van een beroepsopleiding gevolgd of aan het volgen, het betalen van belastingen of sociale bijdragen, het kennen van de taal of [...] de wil hebben om de taal te leren, een moeilijke familiale of persoonlijke situatie of het hebben van een duurzame relatie met een Belg of iemand die legaal in België verblijft. Dergelijke sociale bindingen werden duurzaam geacht indien de vreemdeling (1) legaal in België verbleef, (2) sedert meer dan 6 jaar in het land verbleef (teruggebracht op 5 jaar voor gezinnen met kinderen die de leeftijd hebben om naar school te gaan) of (3) geen bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen gedurende 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Bij een grootschalige hervorming van de Vreemdelingenwet door de wet 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd het nieuwe artikel 9bis ingevoerd. De inhoud verandert niet. De onderliggende gedachte blijft dezelfde: Enkel ingeval van buitengewone omstandigheden kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De wet voerde nog steeds geen duidelijke criteria ten gronde door. Hierdoor is willekeur bij de behandeling van de aanvragen nog steeds mogelijk. De roep naar duidelijkheid blijft behouden.

De Raad van State deelde die mening: '... wordt het begrip 'buitengewone omstandigheden' nog steeds niet op een positieve wijze gedefinieerd ... en kan het dus betrekking hebben op een onbepaald aantal gevallen, zoals thans het geval is met de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Hoewel..., neemt zulks niet weg dat rechtsonzekerheid zal blijven heersen ten gevolge van het uitvaardigen van, soms met bekendgemaakte omzendbrieven, die ertoe strekken de beoordelings-bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde beter te omschrijven.'

In aanloop van de federale verkiezingen van juni 2007 werd meerdere malen aangegeven dat de regering werk zou maken van een verduidelijking van de wettelijke regeling inzake regularisatie. Men hield zich aan deze belofte: Het regeerakkoord van 18 maart 2008 voorzag in de uitwerking van precies gedefiniëerde regularisatiecriteria.

In 2009 verschenen dat verschillende instructies waarvan de laatste vernietigd werd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009. De minister is niet discretionair bevoegd om te beslissen over de vraag of een vreemdeling zich bevindt in buitengewone omstandigheden, zo stelde de Raad. Hij is enkel discretionair bevoegd om te beslissen over de grond van de vraag. Definieren welke situaties kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden is een taak van de wetgever. De Raad van State vermeldt in haar arrest wel enkele typische buitengewone omstandigheden. Dit zijn volgen [...]s de Raad van State onder andere de situatie van oorlog of burgeroorlog in land van herkomst, afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke consulaire post, vervolging in het land van herkomst moeilijkheden om paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte.

Ook sindsdien werd niet door de wetgever verduidelijk welke situaties als buitengewoon bestempeld moeten worden.

Verzoekster is van oordeel dat dit het rechtszekerheidsbeginsel schendt, zeker nu de situatie van verzoekster in het verleden meermaals uitdrukkelijk werden bestempeld als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9(bis) van de Vreemdelingenwet."

3.1.2.1. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster voorziet in een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar dat zij hiermee niet aantoonde dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van deze wetsbepaling.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, op grond van verzoeksters beschouwingen, niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. In zoverre het de bedoeling van verzoekster is om voor te houden dat de wetgever duidelijker had moeten bepalen in welke situaties er sprake is van *“buitengewone omstandigheden”*, zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, moet worden gesteld dat haar kritiek niet is gericht tegen de bestreden beslissingen, maar wel tegen de wet. Deze kritiek laat de Raad niet toe om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Verzoekster lijkt met haar betoog ook voorbij te gaan aan het feit dat er in de rechtspraak geen discussie bestaat omtrent de invulling die moet worden gegeven aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het betreft omstandigheden die het voor de betrokken vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, en dus via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Dit impliceert een individuele beoordeling van de feitelijke situatie van de betrokken vreemdeling.

Waar verzoekster voorhoudt dat de situatie waarin zij zich bevindt in het verleden meermaals werd bestempeld als een buitengewone omstandigheid moet worden herhaald dat elk geval individueel dient te worden onderzocht en dat zij niet in concreto aantoonde dat verweerder ten aanzien van personen die zich in een situatie bevonden die identiek of volledig vergelijkbaar is met deze waarin zij zich bevindt het bestaan van buitengewone omstandigheden heeft aanvaard. Een verwijzing naar omzendbrieven, die niet langer bestaan of waarvan niet blijkt dat zij conform de wet zijn, leidt niet tot een ander besluit.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede “noodzakelijk in een democratische samenleving” betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een “dwingende maatschappelijke behoefte” en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerder heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé- en familieleven in hoofde van verzoekster.

Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Verzoekster verwijst integraal naar hetgeen uiteen werd gezet en ben[a]drukt dan graag in het bijzonder dat haar hele sociale network zich in BELGIË bevindt.

Verzoekster wijst erop verder dat artikel 8 EVRM de term "gezin" geenszins beperkt tot het wettelijk gesloten huwelijk.

Ook andere de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip "gezin" vallen.

Artikel 8 E.V.R.M. dient gelezen te worden in het licht van de huidige normen en waarden. De opvattingen waarbij niet-huwen, wettelijk samenwonen, feitelijk samenwonen, nieuwe samengestelde gezinnen, ..., vandaag algemeen aanvaarde vormen van gezinsleven zijn, kunnen niet uitgesloten worden van het beschermingsveld van artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op een familie -en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet niet noodzakelijk een bloed- of aanverwantschap zijn.

Een feitelijk gezin kan bestaan uit het samenleving tussen echtgenoten, (groot)ouders en (klein)kinderen, maar ook tussen bloedverwanten in de zijlijn (broers, tantes,...), het pleeggezin, het adoptiegezin, ongehuwde samenwoners (eventueel van hetzelfde geslacht), verloofden,... (Paul De Hert, artikel 8: recht op privacy, in Johan Vande Lanotte en Yves Haeck, Handbook EVRM, deel 2, artikelsgewijze commentaar, volume I, 2004, Intersentia, p. 742)

Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid.

In casu zijn alle componenten aanwezig om van een feitelijk gezin gewag te maken.

3. Bovendien is het voor verzoekster zeer moeilijk om een gezinsleven te vormen in haar land van herkomst. Zij woont al zo goed al een groot deel van haar leven in België en heeft hier noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Zij heeft geen enkele binding meer met haar vaderland.

Gelet op het voorgaande, kan er niet aan worden getwijfeld dat verweerder met haar beslissing van 8 mei 2023 een inbreuk pleegt op artikel 8 van het EVRM."

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissingen haar verblijfssituatie niet wijzigen. Bijgevolg kan niet worden besloten dat deze beslissingen een inmenging vormen in haar privé- of gezinsleven, die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Verzoeksters betoog omtrent wat allemaal kan worden verstaan onder een gezinsleven laat de Raad ook niet toe vast te stellen dat zij effectief enige relatie in het Rijk heeft die onder dit begrip kan vallen. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de door haar, tijdens een precair en onwettig verblijf in België, opgebouwde banden van die aard zijn dat zij dienen te worden beschouwd als onderdelen van een beschermenswaardig privéleven. Verzoekster toont ook niet aan dat, in de veronderstelling dat de door haar opgebouwde relaties in België toch onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen, haar banden met verwanten en kennissen in België ernstig worden geraakt door de bestreden beslissingen. De bestreden beslissingen verhinderen haar immers niet om haar sociale contacten met personen in België vanuit het buitenland te onderhouden of om een visum aan te vragen om verwanten of kennissen te bezoeken of om haar professionele plannen te realiseren. Er kan dan ook geenszins worden vastgesteld dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een belemmering zou vormen om de bestreden beslissingen te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN G. DE BOECK